

דע מה למעלה, ממך!

הרב אברהם קסלר שליט"א

הגאון רבי בצלאל שטרן זצ"ל בעל שו"ת "בצל החכמה" מביא בתולדות אביו בעל "מליצי אש" עובדא נוראה, על שכר הנזהר לענות אמן, יהא שמיה רבא, וחלילה וחס להיפך.

היה זה בשבת קודש, דרש בעל ה"מליצי אש" בקהילתנו נייהזיל וזירז את השומעים על דבר חשיבות מעלת עניית אמן, ואמן יהא שמיה רבא, בתוך הדברים, הזכיר את דברי הרמ"ד, שאומר: כי ראשי התיבות שיב"ה הינם "ש"תיקה י"פה ב'שעת ה'תפילה. ללמדך שמי שזהיר בדבר, ועונה אמן ואיש"ר זוכה לשיבה טובה. ועוד הוסיף המרא דאתרא, ר' אברהם שטרן זצ"ל - בעל "מליצי אש" ואמר: ומכלל לאו אתה שומע הן ואיני רוצה להזכיר בפה ההיפך.

והנה למחרת בבוקר, התחוללה מהומה גדולה בבית הכנסת, יען כי אחד השומעים בא וסיפר מה שהיה עמו באותו הלילה, וכך הוה עובדא: בלילה והנה בחלומו עומד הוא לפני בית דין של מעלה, ויצא דינו מעם הבית דין לחיוב שעליו להפטר מן העולם, אז החל מתחנן לפני הבית דין, כי טרם הגיע לגיל שיבה ומדוע נקנס עליו דין קשה כל כך, ויענו אותו בית דין של מעלה, ויאמרו: כיון שאתה שח שיחה בטלה בתוך התפילה ולא ענית אמן ואמן יהא שמיה רבא, דנוך בכך. ניסה האיש מזלו בשנית, והשיב לבית הדין כי לא ידע מגודל חומרת האיסור, או אז התרעם עליו אחד מיושבי בית הדין, ואמר: היאך אתה מעז לומר דברים שכאלו, הלא אך בשבת זו דרש הרב בקהילתכם דרשה בעניין זה, והביא בשם הרמ"ק, שהשותק בבית הכנסת ועונה אמן ואמן יהא שמיה רבא זוכה לשיבה טובה, ואף הבהיר הרב והוסיף, כי מכלל לאו אתה שומע הן, הגע בעצמך, הכיצד לא ידעת חומר העניין בשעה, שעתה עצמך נוכח היית באותה דרשה.

הבטחתי נחושה לבית דין של מעלה, סיפר הלה, כי מעתה אודיע ואפרסם לבני הקהילה מכל הנעשה, למען יזהרו במשנה זהירות מכאן ולהבא, לענות אמן ואמן יהא שמיה רבא, ובכך זכיתי לצאת זכאי מלפני הבית דין. והוסיפו בני משפחת הגר"ב שטרן זצ"ל על מעשה זה, שיודעים ומכירים הם את אותו האיש וזכה לעלות לארץ הקודש ולשיבה טובה.

הגאון רבי שמחה קסלר זצוק"ל אב"ד של קריית ספר היה מספר על אישה זקנה בת מאה שנה שהיתה צלולה ומיושבת בדעתה. ולשאלת בני משפחתה במה זכתה לאריכות ימים, השיבה: עברתי את השואה, וראיתי לפני עיני את הריגת ילדי ובני משפחתי הי"ד, וידעתי באמונה תמימה כי הכל מאת ה' הטוב והמטיב וגם זו לטובה. ולא שאלתי שאלות! אילו שאלתי, הרי למעלה יש תשובות ברורות על כל דבר!!! ומי שרוצה לדעת ושואל שאלות קוראים לו לשמוע את התשובה. אני לא שאלתי, ואין לי שאלות, לכן לא קראו לי...

המשגיח רב יחזקאל זצ"ל שכל ימיו עבד במטרה להתעלות באמונה וזכה להיות עמוד האמונה בדורנו, עד שהגדירו החזו"א זצ"ל שזכה ל"אמונה חושית", עם כל זאת אמר על עצמו שצריך הוא כל יום להתחזק בהתחזקות חדשה באמונה, וביום שאינו מתחזק כראוי הוא מרגיש בנפשו התקררות במדרגת אמונה. וזאת, כי מציאות עולמינו מוגבלת לתחת הזמן, ואין אנו רואים את האמונה בראיה ברורה, אלא רק מאמינים באמונה שלימה. והמאמין יכול להצטנן אם לא ש"חדשים לבקרים רבה אמונתך", אבל בעתיד תהיה ראייה בחוש, לא רק אמונה בחוש, ככתוב: "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון".

ומשום כן העונה אמן בעולם הזה זוכה לענות אמן לעתיד לבוא. אמן הינה הכרות עדות שהוא מאמין כי הכל אמת, וכנגד זה יזכה ה' לראות עין בעין כיצד מתקיימת אמונתו, ויראה כיצד הרעות עצמן הן טובות, ויברך "הטוב והמטיב", כי ה' אלוקים אמת, וא"כ עניית האמן לעתיד לבוא הוא ראיית האמת. ומי יזכה לזה? מי שענה אמן בעוה"ז באמונה, הוא יזכה לראות את התגלמות אמונתו בראיה ברורה, היא ראיית האמת!

את עומק העניין מגדיר המהר"ל: "אמן מגיע למדרגה שאינה תחת הזמן" (נתיב העבודה פרק י"א). ביאור דבריו הוא: שבעניית אמן האדם מתעלה ומקשר באמונתו את העבר עם ההווה והעתיד, ולמרות שכעת אינו רואה לפניו אלא את ההווה, מ"מ באמונתו הוא חי וחש כי כל ששת אלפי שנות הבריאה מקושרות יחדיו, ומה שלפניו עתה זהו אמת וישר.

למשל, העונה אמן על "גאל ישראל", יודע שלכאורה בעבר נגאלו, ועתה הם עדיין משועבדים. אך למרות זאת הוא מאמין כי הגאולה עדיין קיימת עתה. הנה, באמונתנו זאת הוא חי את העבר בהווה, וכן "אמן" על תחיית המתים אף שאין הוא רואה זאת עתה, אולם הוא מאמין כי הגוף הנרקב יקום לתחייה, ואף שהדבר יהיה מחוץ לזמן ההווה והוא קשור לעתיד, הרי שאותו אדם חי באמונתו את העתיד.

העלון נתרם השבת

להצלחת התורמים החפצים בעילום שמם
להצלחה ברזחניות ובגשמיות, אמן כן יהי רצון.

בטבת תשפ"ב

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלון לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 56

השבון 61135

ע"ש: SHCH office

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, חדרה, נתניה,
בני ברק, פתח תקווה, רחובות,
מודיעין עילית ואחיסמך

ונמצא א"כ שבעניית אמן הוא מתעלה למדרגה שמעל הזמן, ומקשר באמונתו את כל משך הבריאה העבר והעתיד. ומקיים מה שנאמר בפסוק: "ברוך ה' אלוקי ישראל מן העולם ועד העולם", ולכן הוא זוכה ועונה אמן גם לעתיד לבוא, ויראה אז בחוש כיצד מזהירה וזורחת אמונתו לעין כל, וכל המהלך בן ששת אלפי שנים מקבל את תמונת ה' אלוקים אמת, וביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

אמונה מוחלטת בבורא עולם

הרב משה שינפלד שליט"א

כמעט כל אדם זקוק לישועה, כל אחד מצרותיו הוא. רבים מאתנו חשים "שבויים בבור" ושהחושך אופף אותנו, ואנו מייחלים לקרן אור, אפילו קטנה, שתפציע מבעד לאפילה. אחת מקרני האור נמצאת לקראת סוף החומש הראשון.

כתוב בספר איוב: "קץ שם לחושך, ולכל תכלית הוא חוקר, אבן אופל וצלמוות" (איוב כ"ח, ג').

מבאר ה'מצודות דוד': "קץ שם לחושך - אף לחושך שם קץ מתי תכלה, כי בהאיר היום תכלה החושך. ורצה לומר, לכל דבר יש תכלית (מלשון כילוי) בין לטוב בין לרע. "ולכל תכלית הוא חוקר" - המקום ברוך הוא חוקר לדעת תכלית כל דבר מתי יהיה, אם כי אנחנו לא נדע עת תכלית כל דבר (לא נוכל לדעת מתי הקץ והתכלית של כל דבר). "אבן אופל וצלמוות" - וכן חוקר לדעת מתי תכלה יסוד האופל וצלמוות, והוא כדור הארצי".

העולם הזה משול לחושך, שהרי דרכי האדם בזה העולם הן אפלות ואינן נהירות, וזהו תפקידו של היצר הרע - להחשיך את עיני הדעת. אומר איוב - "קץ שם לחושך". בורא עולם קבע זמן לסיום החושך, ולזריחת אור הגאולה. "ולכל תכלית הוא חוקר" - המילה "תכלית" משמעותה גם כילוי, שהרי הגעה לתכלית מחייבת כילוי של תהליך. בורא עולם "חוקר" את התכלית של כל דבר, וממילא לא יתכנו טעויות בהנהגותיו.

איוב אומר את זה כתגובה לייסוריו, וכחיזוק לידיעה שהאדם קטן מידי מכדי להבין את עומק חקר הבורא, ושכלל "מקרה" בעולם יש תכלית, סיום ומטרה.

המדרש מקשר בין הפסוק הזה לבין יוסף, וכך הוא כותב: "קץ שם לחושך - זמן ניתן לעולם כמה שנים יעשה באפלה. ומה טעם קץ שם לחושך? שכל זמן שיצר הרע בעולם - אופל וצלמוות בעולם, נעקר יצר הרע מן העולם - עבר אופל וצלמות מן העולם. דבר אחר: 'קץ שם לחושך' - זמן ניתן ליוסף כמה שנים יעשה בבית האסורים. כיון שהגיע קץ - חלם פרעה חלום...".

לדברי המדרש, העולם הזה נקרא "חושך", שהרי יצר הרע דומיננטי בו, ותפקידו להחשיך את עיני השכל של האדם ולהסתיר את מציאות הבורא. בגאולה העתידה, ייעלם יצר הרע מן העולם וממילא גם האופל והצלמוות.

בהסבר השני כותב המדרש, שהמילים "קץ שם לחושך" מרמזות על יוסף הצדיק, שאלוקים שם קץ לשיבתו בחשכת הכלא המצרי. מיד כשהגיע הקץ המתוכנן, אלוקים הביא על פרעה חלומות שבעקבותיהם שוחרר יוסף ואף עלה לגדולה. כשהגיע הקץ, מדגישה התורה: "ויריצוהו מן הבור", יוסף לא היה רגע אחד בבית האסורים מעבר לקץ שאלוקים קבע.

המסר עבורנו הוא עצמתי ביותר. לכל חושך יש קץ. אנחנו - בשר ודם, לא מסוגלים להבין עד הסוף, אבל בורא עולם חוקר כל תכלית. הכל מחושב. החושך המדובר, עיקרו הוא חושך רוחני. לעומתו - האור, עיקרו הוא בהירות הדעת והמחשבה, ראייה נכונה של המציאות, מתוך אמונה איתנה וביטחון מוחלט בבורא עולם.

חיזוק הקשר עם בורא עולם

הרה"ק רבי יהודה אריה לייב מגור זצוק"ל

אנו יודעים ש שם האדם יכול ללמד על מהותו, ולכן לאה קראה לבנה שנולד יהודה כיוון שרצתה לבטא את תודתה לקב"ה על היוולדותו. בהמשך לכך, בפרשת השבוע אנו לומדים כיצד מהותו של יהודה באה לידי ביטוי בחייו. "ויגש אליו יהודה" - יהודה נמצא במצב של הסתר פנים מבחינתו. כל מה שהוא ואחיו עשו מאז שהגיעו למצרים השתבש, שהשיא היה בסוף פרשה שעברה בה בנימין - שיהודה ערב לו אישית - נתפס בעילה של גניבת גביע יוסף והוחזר למצרים.

מה עושים במצב כזה - במצב בו הייאוש תופס מקום יותר ויותר דומיננטי בחיים? אלא: "זזה עצה בכל שעה צר והסתרת פנים לכל איש ישראל. העצה להתבטל לרצון השי"ת" - כלומר, לחשב את המסלול האמוני מחדש. ישנה אמונה אקטיבית וישנה אמונה פסיבית. אמונה אקטיבית היא אמונה הדוחפת את האדם לפעול, לעשות ולקדם את העולם ע"פ כשרונו ורצונו. אולם, ישנה אמונה פסיבית, בה האדם מתדבק בקב"ה בהכנעה גמורה, ומקבל עליו את דין ההשגחה.

"ויגש יהודה" - יהודה ניגש, כלומר הוא שינה את גישתו לרצף האירועים של הסתרת הפנים, ושהוא חזר עליהם כדיבורו הוא הדגיש בליבו את יד ההשגחה שליוותה אותם לאורך כל הדרך. כעת, האירועים מוארים באור של אמונה ובשימת לב לנוכחות הקב"ה בהם. עצם שינוי הגישה מרוממת את האדם, ומבליטה בו את נקודת היסוד בו האדם - גילוי האמונה. דווקא מציאות ההסתרה דוחקת את האדם, לחזק את הקשר לקב"ה ולא להחליש, להתחבר יותר ולא חלילה להתנתק - להאמין יותר באופן פסיבי על מנת שהאקטיביות תהיה שלמה יותר.

מתוך גילוי האמונה יכול היה יהודה להיפגש עם יוסף. כאשר האדם מגלה את פנימיותו אזי החיצוניות נעלמת ואין יותר "מלבושים והסתרים". לכן, יוסף לא יכול היה להתאפק ודרש להרחיק את כל האנשים מעליו.

יהודה מלמד אותנו את כוח של ההודאה לקב"ה - שחושפת את יסוד החיבור עם הקב"ה. מכאן מובן, מדוע הפרט בעם ישראל מכונה "יהודי" על אף שאינו משבט יהודה, כיוון שנקודת החיבור שלו עם הקב"ה היא בהודאה.

דבקות בבורא יתברך שמו

הגאון רבי שמשון דוד פינקוס זצוק"ל

דוד המלך אומר "אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה", ידועים דברי הגמ' "אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו היה, שנאמר: 'למן היום אשר ברא אלקים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים', כיון שסרח, הניח הקדוש ברוך הוא ידו עליו ומיעטו, שנאמר: 'ותשת עלי כפכה'", עיי"ש.

והנה לא אמרו חז"ל שהקב"ה לקח וסילק מאדם הראשון רוב קומתו, אלא הניח ידיו עליו ומיעטו, היינו שנדחס כל מה שהיה בו קודם מסוף העולם ועד סופו לתוך קומתו הקטנה של האדם, אבל מכל מקום כל ההיקף הנורא שהיה בו קודם נמצא הוא במציאות גם עכשיו, רק בצורה של התמעטות וצמצום.

ובאמת גם עכשיו מציאותו האמיתית של האדם היא מן הארץ ועד השמים ומסוף העולם ועד סופו, ורק שנצטמצמו מכח החטא כוחותיו הנוראים שיש לו בתוכו באמת.

ואמנם כזמנים מסויימים ישנם תופעות שבהן עדיין יכול לפעול האדם מעין קודם החטא, וזמנים אלו הם בעיקר בשעת תפילתו, כשעומד לפני בוראו, ובמעמד זה שלפני ה' הרי כתיב: "לא יגורך רע", היינו שלפני המלך אין לרע שום כניסה ומעמד.

נמצא, שבשעה שדבק האדם בבוראו ועומד לפניו ית', אזי באמת הוא כלפני החטא, ולכן יכול הוא לפעול עם מטבע התפילה סדר אחר סדר, מברכות וקרבות לזמירות, ומזמירות לק"ש וברכותיה, עד שנכנס ממש לפני ה'.

יחוד שמו יתברך

הרב יצחק שרגא גראס שליט"א

"ויאסור יוסף מרכבתו וגו' וירא אליו ויפל על צווארו ויבך על צווארו עוד" - "אבל יעקב לא נפל על צוארי יוסף ולא נשקו. אומר רש"י: אמרו רבותינו שהיה קורא את שמע".

הקשו המפרשים על דברי רש"י: ממה נפשך, אם היה אז זמן חייב קריאת שמע, למה לא קרא גם יוסף את שמע, ואם לא, מדוע קרא יעקב? בספרו "ברכת פרץ", מביא הגרי"י קניבסקי זצ"ל, את תירוצו של מהר"ל מפראג, ב"גור אריה", המפרש שבאותה שעה לא היה זמן ק"ש כלל.

ומה שיעקב קרא, לפי שזו דרך עבודת הצדיקים, שבזמן שמגיעה אליהם שמחה ותשועה גדולה מתעורר ליבם תיכף להידבק ביוצרים, להללו ליתדו ולהידבק באהבתו יתברך, אשר חננו וגמלו את הטובה הזאת. לבן, באותה שעה שפגש את יוסף, התעורר יעקב אבינו לקרוא ק"ש לייחד יוצרו ולקבל עול מלכותו בשמחה ובאהבה.

ומוסיף הגרי"י קניבסקי זצ"ל: זה ממש ההיפך מהאנשים הפשוטים, אשר כידוע שחתן פטור אפילו מק"ש החיובית לפי שאינו יכול לכוון, והסבר הדברים הוא מהגמרא בברכות שהחתן אינו יכול לכוון. אבל הצדיקים, אדרבא, בזמן רום פסגת השמחה, מכוונים יותר ויותר בקריאת שמע, וקוראים אותה בכלות הנפש.

לראות את הבורא

הרב ראובן אהרן פיזנטי שליט"א

הבורא הוא האינסוף. הוא הכל. אין מקום לשום דבר אחר מלבדו. אבל מצד שני, ברגע שאנו אומרים דבר כזה, אז הפכנו את הבורא כביכול שוב למוגבל.

כי אם אין לו סוף, אז יש כביכול משהו שאין לו. אם הוא הכל, אז אנחנו רומזים לכך שהוא לא יכול להיות רק חלק, מה שלא יתכן משום שהוא אינו מוגבל. אנחנו שוב מגיעים לאותו פרדוקס של סלע שאי אפשר להרים. אם הבורא בלתי מוגבל, אז הוא לא יכול להיות מוגבל. ואם יש משהו שהוא לא יכול להיות, אז שוב יוצא שהוא מוגבל.

העניין הוא שהבורא מצד אחד לא מוגבל וכל יכול, ומצד שני מוגבל וסופי. הוא הכל, וביחד עם זה הוא רק חלק. מצד אחד אין מקום לשום דבר אחר מלבדו, אבל ביחד עם זה הוא צמצם את עצמו כביכול ועשה מקום לבריאה. קשה להבין את זה משום שזה לא משהו שאנחנו מכירים בעולם שלנו, אצלנו זה בלתי אפשרי, אבל לבורא אין שום בעיה לעשות את זה.

מכאן ניתן להבין איך אנחנו קשורים לכל העניין. הבורא ברא את העולם ואותנו בתור צורה גשמית וחומרית. בעצם קיום העולם הוא מגלה את הצד הסופי שבו, הרי העולם עצמו הוא גם חלק מהבורא. הבורא אינו מוגבל, וביחד עם זאת הוא מוגבל, ואת התגשמות המוגבלות הוא מציג דרכנו, דרך האדם והעולם. הוא אחד, וביחד עם זה הוא פרטים רבים. כך למעשה אנחנו מציגים את צורתנו הגשמית של הבורא בעולם. אז אמנם לא ניתן לראות את הבורא בצורה האינסופית, זה מעבר ליכולת שלנו לתפוס משהו רוחני ואינסופי בתוך גוף מוגבל וגשמי. אבל בהחלט ניתן לראות את הבורא בכבודו ובעצמו בצורתו הגשמית, ואת זה ניתן לעשות בהתבוננות על כל דבר שקיים בעולם. הכל זה הבורא ואין עוד מלבדו. מספיק להתבונן בחפצים הנמצאים מסביבנו כדי לראות את הבורא. החי, הצומח, הדומם, הטבע, האדם... הכל זה הוא. כמובן שמתוך התפיסה וההרגל שאנו חיים בתוכם, יהיה לנו קשה להבין שאנו מתבוננים בבורא כשאנו מסתכלים על צנן או ספסל. אבל אם נתבונן לעומק הדברים וננסה לחוש אותם, נשתדל להבין שאנו מתבוננים באיזשהו חלק קטן מהבורא המושלם המכיל את העולם כולו והרבה מעבר לו, נוכל לזכות לראות את התגשמות הבורא בעולם בכל דבר גשמי שנסתכל עליו. אמנם הספסל שנמצא מולנו הוא חומרי ורגיל, אבל במבט חודר יותר, עם התבוננות ומחשבה, ניתן לראות את החיות והפנימיות של אותו דבר גשמי.

משקפיים של אמונה

הרב יהודה מרגולין שליט"א

שוחחתי עם אדם שהפיק מופע של תיאטרון בובות. המופע עצמו ארך כשעה, אך הכנתו ארכה מספר חדשים תמימים! "יש המון מה להכין" הסביר לי בעל המקצוע.

"במופע מוצגות כחמש עשרה דמויות של אנשים, וכלולים בו עשרות פריטי תפאורה. כל דמות צריכה הכנה מרובה: צורת הפנים; השערות; צבע העיניים; גודל גוף מתאים; בגדים; הולמים לתפקידה של הבובה בהצגה. לכל דבר ולכל פרט נדרש זמן רב, מחשבה מדוקדקת וביצוע דייקני". העדות על ההשקעה המרובה מצויה בראיית התוצאה: מופע שבו כל הפרטים השתלבו. כל הדמויות התאימו לתפקידן. ממש "בובה" של הצגה!

דומני שיהא זה בזיון לאינטליגנציה, אם אצטרך להאריך ולבאר שהמופע, והבובות שבו, לא נוצרו במקרה. כל בר דעת מבין שמופע בובות נערך והוכן בקפידה רבה, ויש מי שעומד מאחוריו. כאשר אנו רואים מופע שכזה, גם אם לא פגשנו את האומן שטרח בהכנתו, יודעים אנו שמאחורי הקלעים ודאי שקיים אומן שכזה. וודאי גם שלמרות מקצועיותו הוא נצרך להשקעה רבה.

מעתה, "רגע חושבים". מה יותר מורכב: תיאטרון בובות או העולם? להכנת "בובות" להצגה נדרש זמן רב, שלא לדבר על מומחיות מיוחדת. תנסו פעם.

45 יום לחיות! מה יהיה?

הרב מאיר אזרזר שליט"א

הייתי בארצות הברית, "הלכתי להיפגש עם איש העסקים אהרן וולפסון, שתומך בנושא קירוב הרחוקים. פתאום הסלולרי שלי מצלצל שוב ושוב, על הקו אדם שהחזרתי בתשובה לפני שנים רבות בהונג-קונג".

"אותו אדם מתגורר היום בארץ. ניתקתי את השיחה והוא מתקשר שוב. אני מנתק והוא מתקשר. עד שלבסוף ענית לו ואמרת: "גלעד, אני חייב להיכנס פה לפגישה דחופה, אני אחזור אליך עוד רבע-חצי שעה". בתגובה הוא פורץ בבכי. מה קורה שאלתי. והוא מתייפח ואומר לי: "הרב חיתן אותי לפני שנתיים. יש לי תינוקת קטנה ועכשיו גילו אצל

יש לי תינוקת קטנה, ועכשיו גילו אצל אשתי את המחלה הנוראה בעצמות. הרופאים אמרו לי בנחרצות שאין מה לעשות יש לה עוד 45 יום בדיוק.

מה אני עושה?"

אשתי את המחלה הנוראה בעצמות. הרופאים אמרו לי בנחרצות שאין מה לעשות יש לה עוד 45 יום בדיוק.

מה אני עושה? "נדהמתי", מספר הרב אזרזר ומוסיף: אמרתי לו: "תקשיב גלעד, דבר ראשון אתה נכנס מחר לבתי הכנסת, דופק על הבימה ואומר: "אם אתם לא רוצים שהתינוקת שלי תהיה יתומה, אני מתחנן מכל אחד ואחד ממכם שלא לדבר בשעת התפילה". דבר שני, מחר בערב אני מגיע לארץ, בוא נחשוב מה לעשות".

"כשהגעתי לארץ נפגשנו באלעד ואמרתי לו: "אם היו אומרים לך שיש איזה רופא מומחה, או שלרב פירר יש איזה רעיון, בסדר. אתה חושב שאתה יכול לסמוך על בני אדם. אבל כעת הרופאים הודיעו לך בנחרצות שאין שום רופא או אדם בעולם שיכול להושיע את אשתך, אבל עכשיו אנחנו יודעים שרק בורא עולם יכול!".

"אמרתי לו", מספר הרב אזרזר, "שיכין 5,000 שטרות קבלה עם התחייבות שלא לדבר בשעת התפילה, במשך ארבעים יום ולהחתים אנשים. וכך היה, הוא נכנס לראש הישיבה הגר"ג אדלשטיין, שאמר לו: "כנס מיד לפוניבז' ותחתים את כל הבחורים על ה"קבלה" המצוינת הזאת. הם חתמו". הרב אזרזר ממשיך לספר: "הייתי אמור לטוס לסין אבל הודיעו לי שיש הפגנות ושאי אפשר. חצי שעה לאחר מכן מתקשר אלי הרב ולס אומר לי בוא אתנו למסע בפולין. שם ליד קברו של בעל התוספות יום טוב בקראקוב ביקשו ממני לדבר, פתאום נופל לי האסימון. צעקתי וביקשתי: "אתה, רבינו הקדוש, הבטחת ב"מי שבירך" שחיברת למי שלא מדבר בשעת התפילה, שיזכה לבנים ובני בנים. והנה בעלה של רבקה אסתר בת נעמי החתים 5000 יהודים שלא לדבר בשעת התפילה. היום לפני שנתיים בדיוק, בחג החנוכה, האישה קיבלה את הבשורה שהגידול נעלם!".

האם יתכן בכלל להשוות את המורכבות הפשוטה של בובות בתיאטרון, למורכבות האין סופית של מין האדם? הרי הבובות הן צירוף של מספר חתיכות בד מולבשות על צורת עץ, ודמות אדם להן (באופן כללי), ואילו האדם עצמו שהוא חי ונושם ומתהלך, ושהוא גם חושב ויוצר...

אין מילים מספיקות כדי לתאר את ההבדל! אם נבוא להגדיר את ההגיון שהוצג כאן, ניתן לסכם בקצרה ולומר כי מורכבות - ככל שתהיה "משוכללת" יותר, מעידה בבירור רב יותר על ה"אומן" שמאחריה. זה הכלל שביטא רבי עקיבא באמרו שהבגד מעיד על האורג אותו, השולחן מעיד על הנגר, והבית - על הבנאי. לפיכך, גם העולם (המורכב לא פחות) מעיד על יוצרו.

הבה נפנה את מבטנו לכמה דוגמאות מעולמנו - נביט על עולם הצומח: תחילה, ניקח לידינו גרעין של תפוז. בהשקפה שטחית - האם אנו רואים בו עוצמה מדעית כלשהי? כבר ראינו כמוהו פעמים רבות, ואכן הוא נראה קטן ו"פשוט".

לא ניכרים בו סימני התחכום שאנו רואים במעגלים אלקטרוניים מסובכים. אך מחשבה, ואפילו מעטה, תגלה בפנינו כי בתוך גרעין פצפון זה, טמונה יכולת שאין בידם של כל המדענים שבעולם גם יחד!

מה יודע גרעין זה לעשות? הוא יכול לקחת חומרים פשוטים מאד - מים, אדמה, וקרני שמש - וליצור מהם עץ שלם! עץ עם גזע; עלים וענפים, ו... מעל הכל: יכולת לגדל עוד תפוזים (ובהם גרעינים היכולים לגדל דור נוסף, וחוזר חלילה!). כל זה, ממה? ממים, אדמה ושמש!!!

כך בגרעין של תפוז. ומה עם גרעין האגס? גם הוא לוקח את אותם חומרים פשוטים ומצויים, ומאותה תרכובת - מים, אדמה וקרני שמש, הוא מייצר עץ אחר לגמרי - עץ המגדל אגסים. כך גם אם נוסף ונתבונן בגרעין התפוח - מאותה תרכובת. הוא מייצר עץ תפוחים. גרעין העינב - גפן; האפרסק, המשמש, האבטיח והמלון. המנגו, האבוקדו, הקיווי - ועוד רבים וטובים - כולם משתמשים באותם חומרים פשוטים, והגרעין - אותו גרעין קטן ו"פשוט", אחראי להתפתחותם המיוחדת והשונה כל כך זה מזה. כל מין ומין בעל מתיקות מיוחדת, טעם מגרה, עם תכונות מבריאיות ויחודיות של וויטמינים. הכל הכל מאותם חומרים: מים אדמה ושמש. כל היכולת הזו, שהיא מקדימה בשנות-אור את יכולתן של המעבדות המתקדמות בעולם, טמונה בגרעין קטנטן..שנוצר במקרה???

הבה נספק למעבדות המשוכללות ביותר בעולם את החומרים הנ"ל ביד נדיבה: כמות בלתי מוגבלת של מים, הרי אדמה, וקרני שמש לרוב. נספק להם גם מימון ככל שיידרש לצורך הפקת תוצאה פשוטה אחת: פיסטוק אחד בלבד. האם מישהו יקבל על עצמו את ביצוע ה"פרוייקט" הזה? האם מישהו מבריק ככל שיהיה, יכול לעשות בעצמו דבר שקורה בעולם הטבע רב-רבבות פעמים בכל יום? האם יש מדען שקיים בכל העולם, שיטען כי הוא מסוגל להגיע לאפס קצהו של הישג זה? אפילו תחילת הבנה אין להם בתהליך כה מורכב - שהגיע במקרה???

הפסוק אומר: "אם תוציא יקר מפי זולל - כפי תהיה". דרשו על כך רבותינו: שאדם שזוכה לחזק את הרבים, ולזכותם, זוכה להיות במעלה כמו פיו של ה' יתברך! כביכול, הוא יגזור גזירה, וה' מקיים.

200 ₪ בלבד לשבת וזכות הרבים נזקפת לזכותך!

בזכותך, יחולקו מאות עלונים בעשרות בתי כנסת

SHCH office | 05832-90739 | חשבון: 61135 - בנק דיסקונט - סניף 56 - ע"ש SHCH office